

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Synopsis Magnalium Divi Josephi

Ignatius <a Sancto Francisco>

Leodii, 1684

Cap. 4. Diluuntur argumenta contraria ex Sacrâ Scripturâ petita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38500

Jerosolymitanæ roboratam, Patres dicti Concilii piè receperunt, cum ei non contradixerint, permiserintque sermonem illum typis mandare cum annotatione quod ille in eorum publico confesso prædicatus fuisset, quod certè nunquam erant toleraturi, si hæc sententia eis displicuisset, quin etiam Jacobus de Valentia Episcopus Christianopolitanus in Expositione Cantici *Magnificat*, ad illa verba: *Quia fecit mihi magna qui potens est*, ante finem: *Asserit sermonem istum fuisse pergratum & acceptum totius Ecclesiæ ibidè congregatæ faciei, & quod propterea abindè coeperit celebrari Festum Sancti Josephi in pluribus Ecclesiis Galliarum, & specialiter solemnizari in Ecclesia Valentianâ Hispaniarum.*

VIII. Probatur quintò, ex Decreto Urbani VIII. hic supra mentionato cap. 1. sect. 1. num. 9. quo vetatè pulpito jactari, in scholis doceri, aut libris impressis vulgari nascentem opinionem asserentiam D. Josephum à culpâ originali fuisse præservatum, ut tenet Ecclesia de Sponsâ ejus, & præcipit si quid emanasset ejusmodi omninò supprimi: Atqui Urbano non potuit non esse notum, hanc sententiam de ejusdem D. Josephi Sanctificatione in utero, à multis sæculis in Ecclesiâ Jerosolymitanâ receptam; à tempore Concilii Constantiensis in dies magis & magis invalere: Cum ergò contra hanc nihil dixerit, cum tamen daretur occasio, ex quo hæc illi maximè affinis est, profectò argumentum est efficacissimum & manifestissimum, Pontificem voluisse relinquere libertatem hujus piæ sententiæ, nec censuisse illi esse contradicendum.

IX. Probatur sextò, quia ex communi proloquio in similibus, *Vox populi, vox est Dei*: sed hæc sententia est vox populi, ergò Dei: Neque dicas cum Seneca, *Argumentum pessimi est turba*, quia nimirum turba cæca movetur potiùs passione quàm ratione; inclinatione quàm veritate: Respondeo enim hoc effectum non intelligi de turbâ sed de multitudine, ubi non minùs docti quàm indocti, magni quàm mediocres & parvi, nobiles non minùs quàm ignobiles, uno verbo ubi omnes in idem conspi-

rant ex solis rationis motivis, in quo casu non est dubium quin vox populi vox sit Dei: hic autem ita res se habet: Nam non tantum turba, sed omnium Ordinum, & statuum Viri prudentissimi & doctissimi, Episcopi, Sacerdotes, Religiosi, Doctores, Concionatores celeberrimi, Interpretes perspicacissimi, Scholastici profundissimi sine numero hanc tenent, & docent, & credunt piè, & si unum Dausquium demas, vix quemquam reperies qui contra hanc velitarit apertè: ergò hæc est vox Dei: quare abscedat Dausquius.

X. Probatur septimò, Præsumptio probat plenè in iis quæ sunt consona veritati, Bartold. in l. 2. in princip. in 2. col. versu *querit Glossa* 1. in lect. Nicolai de Neapol. ff. *de excus. Tutor.* Bertachinus in Repert. Sed est præsumptio pro D. Josepho ipsum fuisse ita sanctificatum, Ergò, &c.

XI. Certè Paternitatis dignitas quæ reperitur in D. Josepho respectu Christi Domini in se sola spectata, illud privilegium iure exigere videtur: Est enim adeò excellens illa, ac præcellsa, ut citra hypostaticam unionem, & Beatæ Virginis Maternitatem, nihil detur sublimius: Ergò quemadmodum Christus propter unionem hypostaticam fuit per se & naturâ suâ à peccato originali immunis: Et Beata Virgo ob Maternitatem per privilegium ab eo præservata, ita omninò dicendum est D. Josephum ob istam Paternitatem ab eo quamprimùm fuisse liberatum.

CAPUT IV.

Diluuntur argumenta contraria ex Sacrà Scripturâ petita.

URA inter propositiones oppositas, quantum de unâ dedit, tantum alteri videtur accedere, genus quoddam probationis est unius sententiæ, ea quæ pro contraria facere videntur; infringere & ostendere nullius esse ponderis vel efficacitatis. Quare ut nostra de Divi Josephi in utero Sanctificatione sententiâ jam communiter recepta firmius subsistat

ynopsis

magaliu
D.
Josephi
SV
ca

subsistat, postquam eam nostris argumentis stabilivimus, contraria dispellendo amplius muniamus, inconcussamque ostendamus: ac quidem hoc capite ea quæ ex Sacris Scripturis educuntur diluamus, idem facturi in sequentibus de iis quæ aliundè.

II. Dausquius Canonicus Tornacensis, quo nullus hanc nostram de D. Josephi in utero Sanctificatione sententiam vehementius impetivit in suo Binoctio, primò objicit illud Job c. 14. vers. 4. ex versione Septuaginta Interpretum. *Nemo mundus est à sorde, ne infans quidem, cujus est unius diei vita super terram.* Undè consequens est, inquit Dausquius cap. 2. & 46. ejusdem sui Binoctii, ut Iosephus Mariæ Vir, cum esset infans unius diei super terram non fuerit mundus à sorde originariâ, ergo neque in utero; si enim in utero fuisset sine sorde, fuisset etiam exiens utero: Est enim D. Bernardi effatum. *Non potest non nasci sanctus, qui in utero Matris est sanctificatus.* Ex hoc verò sic suscipit Dausquius. Quemadmodum Cælestio, Iuliano, Pelagio, Pelagianisque adserentibus omnes absque Adami peccato nascuntur, qui sub illâ universali affirmante suscipiunt hanc, Ioseph natus est absque Adami peccato, suscipiunt propositionem singulatè universali subalternam ac in eandem professionem involant: sic qui dicunt Iosephus cum esset infans unius diei super terram, fuit mundus à sorde, opponunt Iobi dictioni contradictoriam, seque à factorum Librorum autoritate quàm longissimè submovent. Ita Dausquius: addens pro colophone hunc aculeum: *Ego Pelagium & ei congregem turbam abominor, Sacrisq; Codicibus & Iobo adharco: eâ propter Iosephum sanctificatum in utero credere mihi nefas est: ac si qui sanctificatum dicant, de turba Pelagiano congrege sint.* Ecce fulmen irati in nos Dausquii quod extinximus supra cap. 1. hujus Tractatus Sectione 2. num. 13. & cap. præcedenti num. 7. & 8. quò Lectorem remitto.

III. Ceterùm ad istud argumentum & alia similia, sive ex Scripturâ sive ex Patribus, à Dausquio congesta una est responsio, eaque facilis, dicendo per

hanc & similes propositiones, quibus videtur significari quod omnes homines nascantur cum peccato, non excludi privilegia singularis electionis. Sed accipiat Dausquius ad hoc suum palmare argumentum, alit elumbe, duas alias responsiones quibus iram suam excoquat.

Respondeo ergò secundò, Scripturâ istam etiam juxta illam quâ voluit uti Dausquius versionem Septuaginta Interpretum, nihil facere contra nos, quia non dicimus in assertione D. Josephum ex utero procedentem mundum à sordibus, sed mundatum: inter quæ magna est differentia. Primum namque significat eum qui ita est absque sordibus, ut etiam nunquam fuerit in illis: Secundum verò significat illum qui fuit in sordibus, sed ab eis est purgatus. Ultimam asserimus de D. Josepho, non primum: non enim mundus potuit esse D. Josephus semper quem dicimus mundatum: Atquè adeò nihil dicimus contra istam universalem. *Nemo mundus est à sorde, ne infans quidem cujus est unius diei vita super terram.*

Ridebit suo more Dausquius hanc nostram distinctionem inter mundum & mundatum à sordibus, sed ridendus ipse qui in re tam clarâ non intelligit, cum nullus sit qui non videat, quod ut quis sit mundus, non sit necesse quod fuerit inquinatus, sit verò ut possit dici mundatus.

Confirmatur hæc responsio, & urgetur contra Dausquium; nam in hoc textu & juxta hanc versionem duo dicit Propheta: primùm quod nemo sit mundus à sorde: secundùm, quod hoc sit universaliter & distributivè verum, ut nec infans quamvis tantùm unius diei sit mundus à sorde. Cùm ergò Propheta ex hoc probet neminem omninò esse mundum à sordibus, quod nec infans unius diei sit ab illis mundus omninò necesse est, quod si mundus à sorde quomodocumque accipiat, sumatur eodem modo in secundo membro istius propositionis, quo in primo: sed in primo, mundus à sorde non potest sumi pro purgato à sorde, quia constat plures esse purgatos, ut infantes octo dierum circumcisos in antiquâ lege,

lege, imò unius diei aut horæ baptisatos in novâ, aliosque adultos, vel contritos in veteri, vel pœnitentiæ Sacramento expiatis in novâ; ergo per ly mundus à sorde debet necessariò intelligi aliud quàm mundatus aut purgatus à sorde quibus erat priùs inquinatus. Ergo per secundam consequentiam ille qui nunquam fuit inquinatus.

VII. Cæterum sensus verus istius sententiæ Jobi est in versione nostrâ vulgarâ solâ ab Ecclesiâ receptâ, quæ loco verborum illorum habet hæc. *Quis potest facere mundum de immundo conceptum semine? nonne tu qui solus es?* In quâ quia satis vidit Dausquius nihil sibi, omnia D. Josepho favere, idèò confugit ad Septuaginta Interpretes: Sensus itaque verborum citatorum ex nostrâ vulgarâ genuinus hic est: Cùm omnis homo sit conceptus ex immundo semine, ex quo etiam in ipsâ suâ conceptione peccatum, & ad omne malum proclivitatem traxit; non est in ullius potestate nisi solius Dei ita naturaliter corruptum reparare, ita immundum mundum facere: ita omnes Sancti Patres, & Interpretes qui hunc locum Jobi tractarunt. Quid quæro ibi pro Dausquio contra D. Josephum quem in suo Binoctio verè binoctio inestatur? hanc nos Dei potentiam agnoscimus & exaltamus in D. Josepho, cùm dicimus ex immundo conceptum semine mundasse à peccato originali in utero, & amplius exaltabimus dum tam copiosam fuisse illam gratiam uterinam dicemus, ut per eam ab actualibus præservatus fuerit extra uterum.

VIII. Ex his porrò responsionibus pater, quàm parùm ex hoc textu per Dausquium adducto concludatur inquinata omnium nativitas hominum: quare cùm sit unicus, qui pro illâ videbatur posse adduci, manifestum sit quod illa debeat aliundè peti: unde verò nisi ex inquinatâ omnium conceptione, quâ nihil in Scripturâ clarius, ex quâ naturaliter & necessariò sequitur inquinata nativitas, quam tamen Deus ex singulari amore prævenire potest.

IX. Cùm ergo ex nullâ Scripturâ evidenter & expressè probari possit omnium maculata nativitas hominum, sed tantùm sequatur naturaliter ex ma-

culatâ omnium conceptione, quæ est ex Scripturâ, hinc est quod nullo jure à nobis exigere possit Dausquius D. Josephi privilegiatam nativitatem per scripturam expressam probari; cùm sufficiat illam ad summum eo modo probari quo ab ipso potest maculata nativitas, scilicet ex aliquo quod sit in Scripturâ cum quo habet naturalem connexionem: quod quidem facimus dum ejus Paternitatem ex Scripturâ ostendimus, & honorem Paternitati debitum.

X. Objicit secundò, Dausquius illud Apostoli ad Ephesios c. 2. v. 3. *Eranus naturâ filii iræ*, ex quo sic ille argumentatur cap. 38. sui Binoctii: Hic Paulus nativitatem cujusque primò crimine inquinatam intellexit per *to naturâ*, ut peroptimè Duacenæ Academiæ decus singulare *Estius* exposuit: *Phisix* enim græcè est generatio rerum productio, ortus, nativitas: At qui dicit Josephum in utero sanctificatum, negat eum natum filium iræ contra Apostolicum oraculum: Et deinde Pelagianorum errorem supra retulimus adlerentium Adami posteros surgere sive nasci immaculatos; qui autem dicit in utero immaculatum, nexu necessario dicit immaculatum ex utero surgere seu nasci: sic non est Pelagiano propinquus, sed in Pelagianorum gremio conquiescit, qui dicit D. Josephum sanctificatum in utero. Hæc iterùm Dausquius.

XI. Cui Respondeo primò, manifestum esse ex antecedentibus, quibus verba objectionis coherent, Apostolum hinc agere de peccatis actualibus, quæ committimus ambulantes in desideriis carnis, quæ pullulant ex naturâ, non secundum se, ut volebat Illyricus (aliàs cùm Deus sit author naturæ, secundum esset author peccati) sed consideratâ in eo statu in quo est per peccatum, idest corruptâ: sic enim D. Augustino Doctore, *vitiū pro naturâ involvit*. Nih il ergo aliud vult hic Apostolus, quàm quod peccata nostra quotidiana ex naturâ nostrâ corruptâ pullulent tanquam rami ex radice. Ex quo quid quæro pro Dausquio? an sequitur hujus oppositum, ex hoc quod dicitur D. Iosephus sanctificatus in utero,

T

8c

Synopsis

magaliū
D.
Josephi
SV
an

& à peccato originali mundatus?

XII. Respondeo secundò, demus Dausquio quod arripit ex Estio, quod scilicet Græcum *Phisis* significet rerum productionem, Ortum, Nativitatem, atque adeò quod per illam siamus filii iræ: Cùm duplex sit hominum productio, Ortus, Nativitas, ut monuimus supra: una in utero, quæ vocatur prima: altera extra uterum, quæ dicitur secunda: quam de duabus illis hîc ab Apostolo expressam putabimus? secundam vult Dausquius: sed quàm ineptè? an nesciebat ille nos in secundâ Nativitate non aliud peccatum habere quam quod in primâ contraximus? an non sciebat secundam illam Nativitatem sine peccato futuram, si prima immaculata esset?

XIII. Objicit tertio Dausquius illud ejusdem Apostoli ad Rom. cap. 5. v. 12. *Per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit, & per peccatum mors, & ita in omnes homines pertransiit, in quo omnes peccaverunt.* Ex quo loco sic ille ratiocinatur, peccatum in hunc mundum intravit, quando? inquit: cùm verum fuit dicere natus est homo in mundum: at in eorum opinione qui volunt Iosephum in utero sanctificatum, tunc cùm Ioseph natus est in mundum, non est verum dicere peccatum intravit in mundum, quia Ioseph in utero illatebratus nondum venerat in mundum, atque eâ ratione peccatum non in omnes homines pertransiit, ut dicit Apostolus, non enim in D. Iosephum.

XIV. Respondeo primò, ad hominem. Hic aliquid simile mihi videtur contingere Dausquio quod homini insano qui cum alio luctatur secus foveam, in quam dum elumbis, pedibus firmum abripere nititur, evanescentibus viribus ipsemet in illam toto impetu proruit, etiam non impulsus, Ita Dausquius non tam contra Gersonem, Carthagensem, Marchantium & alios quàm contra Divum luctatur Iosephum in utero sanctificatum, eumque toto nisu tanquam Pelagianismi simulachrum in cœnum protrudere conatur: sed vana est mihi Dausqui, tua sine viribus ira, dùm enim illius firmitatem, in quâ Deo dante æternum stabit, excutere

rentas, evanescois in cogitationibus tuis & in impietatis symplegadas, totum dico Pelagianismi cœnum ipse miserè abriperis. Vis videre? audi: Si tunc tantum peccatum intravit in mundum quando verum est dicere homo natus est in mundum, ut ais, ergo antequam homines nascantur non est peccatum: ergo in utero imò etiam in conceptione omnes immaculati: jam sic; si in utero omnes immaculati, ergo etiam dum nascuntur: Aiebas enim tu ipse in secundo tuo argumento hîc supra n. 10. *Quia dicit in utero immaculatum, nexu necessario dicit immaculatum surgere seu nasci.* At nonne hoc est totum Pelagianismi cœnum? sic tecum ipse in tuam ruinam collisus es, dùm noluisse videri pius in D. Iosephum, quem nec Gerson, nec Carthagena, nec Marchantius, nec ego dicimus in utero immaculatum, aut immaculatum surrexisse, sed à maculâ purgatum singulari Dei privilegio ei ob eminentem dignitatem debito.

Nec te hinc emerfurum putes si dicas fuisse in homine peccatum antequam nascatur, sed non intrasse in mundum, sicut nec homo, nisi quando homo nascitur: Nam licet fortè possit dici tunc tantum hominem visibiliter intrare in mundum quando nascitur in mundo, non tamen intrare in mundum absolute verè & realiter: absolute enim intrat in mundum, & est in mundo, quando accipit esse & intrat in matris uterum: quare cum peccato originali non possit competere intrare visibiliter in mundum, absolute & omninò intrat in mundum quando verum est dicere de illo, est peccatum: & sic nulla est comparatio tua Dausqui.

Nisi fortè velis peccatum naturæ seu originis esse hominem ipsum, ut ipso intrante visibiliter in mundum, peccatum etiam tanquam ei identificatum in eum intrare dicatur: sed tunc cadis in hæresim Illyrici de quâ hîc n. 11. & ab uno cœno revolveris in aliud.

Respondeo secundò ad rem, *Per unum hominem peccatum in hunc mundum intravit*, id est per Adamum. Vis scire quando? an quando ego, tu, vel D. Ioseph natus est in mundum? quis nisi insanus hoc dicit: intravit ergò quâdo ille Adamus

Adamus contra Dei præceptum extendit desiderium & manum ad pomum vetitum, antea enim justus erat: quid inde? *Et per peccatum mors*: supple intravit in mundum, exinde enim audivit ille, *Pulvis es & in pulverem reverteris*. Et ita in omnes homines pertransiit, idest peccatum & mors: quando nam verò peccatum & mors in omnes homines pertransiit? an quando nascuntur illi in mundum seu intrant in mundum visibiliter? minimè gentium: sed quando ex damnato semine concipiuntur in utero. *In quo omnes peccaverunt*. Rationem continent hæc verba quare, & peccatum, & mors, ab illo uno homine in omnes pertransierit: Nimirum quia *in illo omnes peccaverunt*. Hic est planus & peripicuis sensus verborum Apostoli: undè ergò aut quomodò ex his suum cudit Dausquius intentum.

XVIII. Neque dicat iterum Dausquius quod illud Adæ peccatum, quod in omnes homines pertransiit, tunc intravit in mundum, quando homo natus est in mundum; nam non dicit hoc Apostolus, quod mihi satis est, nec etiam ultatenus verum est: Vin' ergò scire quando peccatum illud intravit in mundum? quando peccavimus: Peccavimus autem diu ante quàm essemus, quomodò hoc? in persona Adami, in quo tanquam in capite morali & physico continebatur, dicente Apostolo in objectione *in quo omnes peccaverunt*. Unde D. Anselmus lib. de Concept. B. Virg. cap. 7. *Omnes, inquit, in Adam peccavimus quando ille peccavit non quia tunc peccavimus ipsi qui nondum eramus, sed quia de illo futuri eramus, & tunc facta est illa necessitas, ut cum essemus peccaremus*. Ergo inchoativè quodammodo seu activè peccavimus quando Adam peccavit; ultimè verò & passivè, quando esse, & in utero Matris vivere accepimus: quia tunc peccati, quod in Adam peccavimus, maculam contraximus.

XIX. Ultimò tandem tam ad præcedentes quàm alias, si quæ sint, Scripturas, (idem dico de Sanctorum Patrum testimoniis) quæ generaliter enunciant omnes ex Adamo progenitos nasci, seu exire utero cum peccato, unicam

ad omnes adhibeo responsonem: non posse intelligi universaliter & cum distributione ad singulos, sed intelligi debere & explicari quod omnes naturaliter nascatur tales, quam explicationem habemus etiam ex Apostolo ad Ephes. cap. 2. vers. 3. *Eramus naturà filii iræ sicut & ceteri*. Cui non contrariatur quòd Deus hunc, vel illum, Jeremiam Prophetam, D. Joannem Baptistam Præcursores, maximè verò Mariam & Josephum ex singulari privilegio, vel ab eo contrahendo præservaverit, vel à contracto maturius, ut pote in utero liberaverit.

CAPUT V.

Diluuntur argumenta ab auctoritate SS. Patrum.

CUM Dausquius in suo Binoctio ubique nostræ sententiæ de Sancti Josephi Sanctificatione in utero à R. P. Marchantio Ord. Min. Recollectorum fortiter assertæ, infamæ Pelagianismi stigma inurat: ut huic tantæ injustitiæ velum obtendat; Prænotat ex SS. Patribus tria Pelagianæ hæresis capita. Primum, quod gratiam Dei præcipuè internam negabant: quam hæresim frangit Divus Augustinus lib. de Nat. & Grat. & àlibi locis penè infinitis, & D. Hieronymus epist. ad Cthesiphontem, & in lib. adversus Pelag. de quâ re hic nihil. Secundum, negabant homines in suâ conceptione peccato infici. Tertium, negabant nasci in peccato.

Erant ergo duæ hæreses Pelagianorum quoad peccatum originale, una quæ tangit fœtum in utero exorientem: altera, quæ ex illo exeuntem: ac quidem dicimus in D. Josepho non conceptionem, sed tantum exitum ex utero fuisse sine sordibus peccati. Sed quia hoc non placet Dausquio, hinc congerit quæ invenit dicta à Patribus contra tertiam partem hæresis Pelagianæ, asserentis homines nasci sine peccato, quibus hanc Divi Josephi uterinam Sanctificationem succuti nullatenus dubitat.

Synopsis

Magnificat

D.

Josephi

SV
AM